

[Ib Christensen.]

en gang imellem kunne gøre dem offentlige. Men det er jo således, at det støder på alvorlige hindringer fra et mere lukket system, som man jo opererer med i de øvrige EF-lande.

Et tredje spørgsmål er Europa-Parlamentets budgetbeføjelser, hvor det har voldt betydelige vanskeligheder bare at få præciseret et dansk forbehold. Man havde et forbehold af ikke særlig vidtrækkende betydning, men et forbehold med hensyn til proceduren i forbindelse med den ret til at forkaste budgetforslag, som man nu vil udstyre Europa-Parlamentet med.

Et fjerde spørgsmål er spørgsmålet om den politiske union, hvor jeg, skønt medlem af markedsudvalget, i den danske dagspresse måtte læse om, at der var udsendt et spørgeskema fra EFs repræsentanter i Bruxelles til EF-landenes regeringer med hensyn til, hvilken struktur og hvilket indhold den politiske union skulle have, inklusive om den skulle omfatte indenrigspolitik, uddannelsespolitik, økonomisk politik, udenrigs-, sikkerheds-, forsvarspolitik osv. osv. Det måtte jeg læse om i dagspressen. Jeg rekvirerede omgående dette spørgeskema og fik det også, som sædvanlig påstemplet „Fortroligt“, uanset at jeg altså havde kunnet læse om det i dagspressen. Så stillede jeg det spørgsmål til udenrigsministeren, om han dog ikke ville foranledige, at man offentliggjorde det, for hvis der er mening i det, som hr. Stetter var inde på, at Danmark skulle påvirke udviklingen i Europa, så måtte det vel være rimeligt, at man fik adgang til i offentligheden at diskutere indholdet og strukturen af den politiske union. Så kom bilaget da også omgående til markedsudvalgets medlemmer, men desværre blev der ikke nogen større debat ud af det, for dér følger man den sædvanlige procedure, at man går altså efter salamitaktikken, så langt man nu kan.

Jeg ved og har senere hørt fra et medlem af Europa-Parlamentet, at dette dokument længe havde været i Europa-Parlamentets varetægt, men altså ikke var kommet til det danske markedsudvalgs kendskab.

Et femte spørgsmål, jeg kunne nævne, er spørgsmålet om harmoniseringen af momsgrundlaget inden for EF. Man har ganske vist haft dokumenter fremme om det i nogen tid, men i markedsudvalget i går får man med

en times varsel et dokument forelagt med hensyn til stillingtagen til harmonisering af momsgrundlaget inden for EF, og vi fik så oplyst, at i løbet af 14 dage skulle skatte- og afgiftsudvalget drøfte sagen. Derefter kom det igen i markedsudvalget, og en afklaring skulle ske inden denne måneds udgang. Til behandling af et så vitalt spørgsmål, som drejer sig om selve momsgrundlaget, beregningsgrundlaget for den fælles EF-moms, giver man altså det danske folketing en så snæver tidsfrist.

Da man også gerne skulle være konstruktiv, vil jeg gerne sige, at allerede i denne kritik ligger der forslag til forbedringer. Jeg kunne tænke mig, at man oftere holdt markedsdebatter her i tinget og ikke bare nøjedes med én eller to årlige markedsdebatter. Jeg kunne tænke mig og har tidligere her i tinget taget til orde for, at man holder debatter omkring væsentlige spørgsmål inden for hele Europapolitikken, og jeg synes, at særlig de sager, der her er nævnt, i og for sig i mange henseender hver for sig kunne fortjene en sådan folketingsdebat.

Hr. Arne Christiansen erklærede, at han ikke ville gøre denne debat til et spørgsmål om substansen i EF-politikken osv., hvorpå hr. Arne Christiansen sluttede sin tale med at fremhæve, at de økonomiske forudsætninger sandelig havde slået til med hensyn til det danske medlemskab.

Jeg går ud fra, at hr. Arne Christiansen dermed ikke tænker på de løfter og tilkendegivelser, man fik fra mange EF-tilhængere før 2. oktober 1972 med hensyn til, at det ville løse vores valutaproblemer. Det er vel ikke undgået heller hr. Arne Christiansens opmærksomhed, at betalingsbalanceunderskuddet er blevet fordoblet, siden vi kom ind i EF. Det er vel heller ikke undgået opmærksomheden hos EF-tilhængerne, at arbejdsløsheden er den største i 16 år, og at de norske og svenske virksomheder, der skulle strømme til Danmark på grund af EF-medlemskabet, er udeblevet, mens danske arbejdere må tage til Norge og Sverige for at få beskæftigelse.

Det er vel også klart for EF-tilhængerne, at den toldafvikling, der er sket gennem EF-samarbejdet, ville være sket under alle omstændigheder, da vi naturligvis kunne få en frihandelsaftale, som Norge var så fornuftig at få.